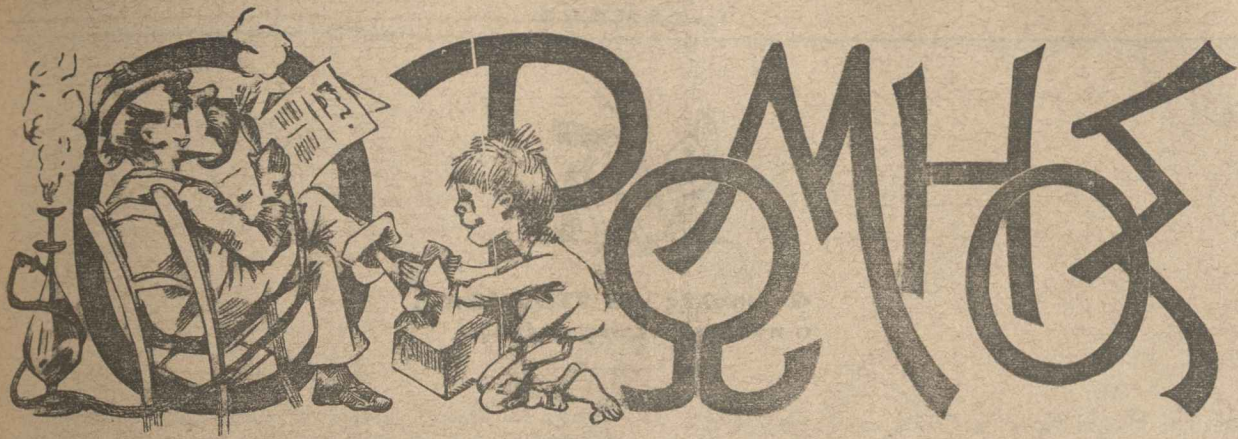

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑνεννῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλυδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἑντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοστῇ
κι' ὅς δίνη ὁποιος μὰς χρωστέϊ.

Ποῦντα ἑνεννῆντα δύο καὶ τρακόσα περιπλέον,
κατεκλύσθη πᾶσα χώρα ἐξ ἀκριδῶν πειναλέων.

Πατῶ εἰς νέον χρόνον
τὸν παλαιὸν σαρόνων.

Ἐννατος χρόνος σήμερ, ὁ Φαουλῆς δὲ πάλιν
ἐχαριστεῖ τὸν Ὑφιστον μὲ συντριβὴν μεγάλην,
γιατὶ δὲν τὸν ἐτρόμαξε τὸ φάσμα τοῦ θανάτου,
καὶ βλέπει ζῶν τὴν χαρυγὴν τοῦ χρόνου τοῦ ἐννάτου,
καθ' ὅλα πανευδαίμονος, καθ' ὅλα σωτηρίου...
ἀρχὴ σοφίας πάντοτε ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.

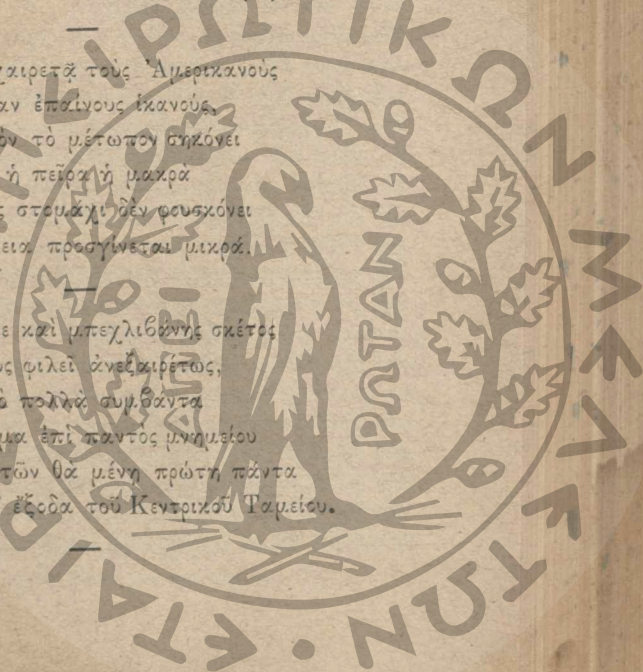
Δεύτερον σὰν Μπερτόδουλος γονυπετής 'στὸν Θρόνον
θυμᾶται τί κατώρθωσε τὸν περασμένον χρόνον,
πῶς ἔσπασε κι' ὁ Κόρδοнос καὶ πῶς ἔχαντακώθη,
θυμᾶται τὸ ξεσβέρκωμα, θυμᾶται τοὺς μεπιάδες,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν λησμονεῖ πῶς τέλος ἤξιώθη
νὰ μὴ φορῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν βελλάδες.

Τρίτον θυμᾶται πῶς κανεῖς δὲν τοῦρριξε κανόνι
κι' ὡς τώρα καθυστέρησις τὸν νοῦ του δὲν γανώνει,
τέταρτον πῶς κουτσούβελο καινούριο δὲν ἀπέκτησε,
πέμπτον πῶς μέλαθρον λαμπρὸν 'στὸν Φαληρέα ἔκτισε,
πρὶν τοῦ Παντός συντέλειαν ὁ Πλάστης θὰ σημαίνει
κι' ἀκόμη τὸ μαγκούφικο ἀπλήρωτο θὰ μένη.

Ἐκτον θερμῶς εὐχαριστεῖ μὲ χαίρουσαν καρδίαν
τὸν κύριον Γαστὸν Ντεσάμ, ποῦ ψάλλει τὴν Ἑλλάδα,
δι' ὅσα γράφ' ὑπὲρ αὐτοῦ μὲ τόσην ἀφειδίαν
μέσα εἰς τὴν πολύκροτον περὶ Ρωμῆων φυλλάδα,
μὰ κι' ὅσους γράφουν δι' αὐτὸν Ἑγγλέζους, Ρώσους, Γάλλους,
τοὺς γράφει ἀπαξάπαντος 'στοὺς ὁδοὺ τοῦ ἀστεργήλους.

Πλὴν καὶ τοὺς φίλους χαιρετᾷ τοὺς Ἀμερικανούς
δι' ὅσους τὸν ἐφούσκωσαν ἐπαίνους ἱκανούς,
καὶ μὲ πολὺν ἱπποτισμὸν τὸ μέτωπον σηκώνει
ἂν καὶ τὸν παραδίδαξε ἡ πείρα ἡ μακρά
ὅτι μ' ἐπαίνους κανενὸς στομάχι δὲν φουσκώνει
κι' οὐδ' ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια προσγίνεται μικρά.

Ἀγροῖκος ὅπως πάντοτε καὶ μετ' ἑλθούσης σκέτος
ἀρσενικούς καὶ θηλυκοὺς φιλεῖ ἀνεξαιρέτως,
ἀρχίζει δὲ νὰ ἐννοῇ ἀπὸ πολλὰ συμβάντα
καὶ γράφει ὡς ἀπόφθεγμα ἐπὶ παντός μνημείου
πῶς ἐκ πασῶν τῶν ἀρετῶν θὰ μένη πρώτη πάντα
τὸ ζῆν καὶ θνήσκειν μ' ἔξοδα τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Φρίξε και γή και ούρνέ και ήλιε και φεγγάρι,
φρίξε και σύ, βρέ Περικλή, μ' έμέ τόν κατεργάρι.
Φρίξατε σείς χρηματισταί και χαβιαροχανίται,
πού μ' άνεδοκατέβασμα τās άγοράς κινείτε,
φρίξατε σείς τών Τραπεζών προνομιούχα όντα,
πού παίζετε εις τάνοικτά και 'στά κλειστά με φόντα,
φρίξατε σείς οι έκλεκτοί μεσίται του Κυρίου,
πού τὰ δελτία γράφετε του Χρηματιστηρίου,
πού θεωρείτε μόνα σας πανόσια και άγια
τήν λίρα, τὸ συνάλλαγμα, τῆς ράντες και τὰ πάγια,
πού φαίνεται 'στά μάτια σας ὁ κόσμος ένκ πάγιον
και πνίγεσθε πολύ συχνά με φοβερὸν ναυάγιον,
κι' ένφ' σπανίως 'βρίσκεται 'στήν τσέπη σας δεκάρα
ύφόνεται του καθένος ή ψωραλέα κόρα,
κι' υπέρπλουτος νομίζεται και Κροῖσος έδω πέρα
αυτός που παίζει με κλειστόν και μ' άνοικτὸν άέρα.
'Ανοίξετε, χρηματισταί, σ' έμέ τήν άγκαλιά σας,
σαλιώσετε τὰ μούτρα μου με τὰ θερμά φιλιά σας,
έπάνω εις τὰ χέρια σας άνασκηώσετε με
και μέσ 'στο Χαβιαρόχανο άμέσως φερέτέ με.
Κι' ὁ Φασουλής ὁ στιχουργός, τὸ πρόβλημα, ὁ γρίφος,
ξεφύτρωσε κολλυβιστής, σαράφης, τοκογλύφος.
Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.— Δέν τάρχαθες τὰ θλιβερά μαντάτα;
άγόρασα, βρέ Περικλή, χρεώγραφα βαρβάτα.
Π.—Μίλα καλά, βρέ Φασουλή...
Φ.— Μιλῶ πολύ καλά...
δεκάμισυ χρεώγραφα έπῆρα, μπουνταλά,
κι' εκείνα συνεταιρικῶς τὰ έχω μ' έναν άλλο
κι' όλοι έτρώμαζαν γι' αυτό τὸ κόλπο τὸ μεγάλο.
Π.—Παρακαλῶ σε, άδελφέ, τὰ χωρατά σου άφησε.
Φ.—'Αν δέν πιστεύης αύθωρεί 'στη Λόντρα τηλεγράφησε.
Π.—Μά πῶς σου 'κάπνισε, μωρέ, χρηματιστής νά γίνης;
Φ.—'Ακουσε πρώτα, Περικλή, και ύστερα με κρίνεις.
Μου είπαν τώρα πῶς παντοῦ θά έλθῃ θεραπεία,
πῶς τώρα δέν επίκειται δεινή χρεωκοπία,
πῶς τώρα πιά θά βουδαθῇ ὁ κάθε φαφλατάς,
πῶς 'Ισοζύγιο σωστό θά γίνῃ κατ' αὐτάς,
κι' ὅπως μιὰ μυίγα, Περικλή, 'στή μύτη σου καθίζει
κι' άμέσως τὰ ρουθούνια σου μεγάλως έρεθίζει,
και σύ τήν διώχνεις με θυμό κι' εκείνη ξεπετᾷ
και πάλιν σ' επισκέπτεται κι' άρχίζει χωρατά,
και φεύγει και ξανάρχεται κι' έξω φρενὼν σέ κάνει
και με γεννάτι πὸ πολύ τήν μύτη σου δαγκάνει,
έτσι κι' ή λίρα σήμερα ὀπίσω θά σέ πέρνῃ
και ὅλο γύρου, Περικλή, 'στά πόδια σου θά φέρνῃ,
κι' ένφ' έσύ θά τήν κλωτᾷς εκείνη τὸν χαβᾷ της...
τὸν διάβολό του θά τραβᾷ καθένας διαβάτης
και πῆγαινε ὀπίσω μου, θά λέγῃ, Σατανά,
και με σταυροκοπήματα θά πέρνῃ τὰ βουνά.
Δέν θά 'μπορέσης φουκαράς σάν σήμερα νά μείνης,
θέλεις δέν θέλεις πλούσιος με τὸ στανέο θά γίνης,

θέλεις δέν θέλεις, γαῖδαρε, σ' αὐτάς τās περιστάσεις
θ' άφήσης πιά τήν ζητιανιά και λίρα θά χορτάσης.
Μ' αὐτά κι' αὐτά, βρέ Περικλή, νά μὴν πολυλογῶ
φόντα με περιθώριον άγόρασα κι' έγώ,
και δέν έκαταδέχτηκα νά παίξω έδω πέρα,
πού μερικοί ψωρίληδες μᾶς κοπανοῦν άέρα,
άλλά με γνώσιν άσφαλῇ τοῦ μέλλοντος κινδύνου
έτόλμησα 'στήν άγοράν νά παίξω τοῦ Λονδίνου,
έκει που παίζει κι' ὁ Ροτσιλδ και Τραπεζίτ 'Εγγλέζι
κι' ὄχι έντός τών 'Αθηνῶν, ὅπου καθένας παίζει.
Π.—Και τείναι περιθώριον;
Φ.— 'Ερώτησις γελοία...
καθώς και 'στά συμβόλαια κι' εις ὅλα τὰ βιβλία
'στο μέσον είναι γραμματα και άσπρο γύρω γύρω,
(κι' άφου κι' αὐτό δέν έμαθες άκόμη σέ οικτείρω),
έτσι κι' εις πᾶν χρεώγραφον ή ξένον ή έγχώριον...
κι' ὅταν σου λέγω, Περικλή, πῶς παίζω περιθώριον,
θά έννοῆς με τούς κουτούς και τούς καλοκαγάρους
πῶς παίζω τήν διαφοράν τοῦ ὕψους ή τοῦ βάθους.
Π.—Μήτ' έννοιωσα, βρέ Φασουλή, μήτε ζητῶ νά νοήσω
κι' αν δέν βαρύνεται σφύριζε, ταῦτιά μου θά βουλῶσω.
Φ.—Σ' εύχαριστῶ κατὰ πολλὰ γιατί μ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ἀπό τῆς εξηγήσεως μ' άπῆλλαξες τὸν κόπον.
Οὐδὲ κι' έγώ δέν έμπορῶ κι' οὐδ' άλλος θά 'μπορέσῃ
αὐτά τὰ περιθώρια 'στὸν νοῦ σου νά χωρέσῃ,
γιατί τὸ κλούβιο σου μεγάλο δέν έχει περιθώρια
γιὰ νά χωρέσουν κι' αριθμοί, που δέν τούς κλείνουν ὀρι,
πιστεύω δέ, βρέ Περικλή, νά καταλάβῃς τάχιστα
πῶς δύσκολα τὰ μέγιστα χωροῦν εις τὰ έλάχιστα.
Λοιπὸν που λές τάγόρασα εις τὰ ὀγδόντα κι' ένα,
έκτοτε δέ μου φαίνεται πῶς τάχω σάν χαμένα.
Μόλις κοιμῶμαι, Περικλή, τὰ βλέπω νά σηκώνονται,
μόλις 'ξυπνῶ, βρέ Περικλή, άμέσως χαντακόνονται,
και τρέχουν 'στὸν κατήφορο τὰ δυστυχῇ μου φόντα
κι' ἀπό τόγδόντα και μισό ξεπέφτουν εις τὸγδόντα,
και παρακάτω άπ' εκεί πηγαινουν τρία κλάσματα
κι' έμπρός μου τὰ χρεώγραφα διαβαίνουν σάν φαντάσματα,
και τρέμω και καρδιοχτυπῶ και μ' αριθμούς ρευθαίω
και τὰ δελτία, Περικλή, τών άγορῶν διαβάζω,
και γράφω 'στὸν μεσίτη μου 'νά μὴν παραμελήσῃ
μισὴ μονάδ' αν ὕψωθον εύθὺς νά τὰ πουλήσῃ,
και τρίτον τηλεγράφημα και τέταρτον τοῦ στέλλω
και βιαστικός και 'γρήγορος αὐτὰ τοῦ παραγγέλλω
'μήν τὰ πουλήσῃς, πούλα τα, άγόρασέ μου κι' άλλα,
προβλέπω κέρδη τῶν παικτῶν παράποτε μεγάλη,
με χρεωγράφων άγοράς ὁ κόσμος θά λυσάξῃ,
Τρικουπῆς 'Ισοζύγιον σπουδαῖον θά εἰσάξῃ,
άλλ' ὄχι, άνακάλεσε τήν άγοράν εύθὺς
και με τὰ παλησοφόντα σου νά μου ξεφορτωθῇς,
κι' ὅλα τὰ πρώτα πουλήσῃς και μὴ φανῇς βουδαλί,
Τρικουπῆς 'Ισοζύγιον άργεῖ νά ὑποβάλῃ,
κι' αν σ' έρωτήσῃ ὁ Ροτσιλδ ή κι' άλλος που δέν ξέρει

αυτός είναι τούτος που σεισμόν 'στην άγοράν μας φέρει
και τὰ χρεάστηκε μ' αὐτὸν πᾶς Λόρδος ψωμοζήτης;
νὰ τοῦ εἴπῃς ὁ Φασουλής, ὁ 'Ελλην Τραπεζίτης.
Τ' ὅλα τὰ Χαβιαρόχανα συζήτησις γιὰ 'μένα
ή ὁ Σγούτας μόλις τόμαθε τὸν 'πῆγε τρία κι' ένα,
και πάραυτα μου έστειλε μεσίτας διαφόρους
τῆς συμπαρῆξιν ἀπὸ κοινοῦ νά μου προτείνουν ὄρους,
σπουδαῖος δέ φοβούμενος νά μὴν τὸν φαληρίσω
καὶ έδωσ' ένα τάλληρο γιὰ νά ὑποχωρήσω.
Π. Μορβάνει, φίλε Φασουλή, ὁ Κύριος έκείνον,
που τὸν κεντᾷ χρεώγραφα νά παίξῃ 'στο Λονδίνον,
αν δὲ κανένας δέν φανῇ τῶν χρεωγράφων σώστης
και σύ 'στο τέλος θά 'βρεθῇς τῆς Μιχαλοῦς χρεώστης.
Φ. Πού ὁ προφήτης 'Ηλιοῦ, που εἶχῃ πανευδαίμων
παρὰ τὸν χειμάρρον Χορρόδ έν μέσω τῶν άνέμων,
εἰ οἱ κύριες τὸν έτρεφαν έκει νυχθημερόν
και τοῦ χειμάρρου έπινε κρυστάλλινον νερόν,
εἰ έκλήθητο κι' έρέμβαζε μακρὰν τῶν ανθρωπίνων
χωρὶς ποτὲ χρεώγραφα νά παίξῃ 'στο Λονδίνον;
Μήπως δέν είναι άρεκτόν νά παίξω μόνον λίρας;
χωρὶς ποτὲ νά σκέπτομαι τὸ παίξιμο τῆς λίρας;
Μήπως δέν είναι άρεκτόν με Μούσας ν' άναστρέφωμαι
και με τήν δρόσον τῆς νυκτὸς άμέριμνος νά τρέφωμαι,
να θέλω σώνει και καλά χρεώγραφα νά πάρω,
να παίξω περιθώρια, νά δίνω και καπάρω,
να συναίνω τās άγοράς άπλόνων τήν άρίδα
και νὰ τῆς κάνω, Περικλή, νά βγάξουν άγουρίδα,
και δαίει κι' άριστερά νά τρέχω νά μανθάνω
πῶς πάνε τὰ χρεώγραφα, κᾶν κάτω κᾶν άπάνω,

πῶς 'βρίσκεται τῶν άγορῶν τὸ άνειγμα και κλείσιμο,
ποῶς φαίνεται γιὰ δέσιμο, ποῶς φαίνεται γιὰ λύσιμο;
Κι' εἶμαι κι' έγώ γιὰ παίξιμο; κι' εἶμαι κι' έγώ γιὰ φόντα;
μὴν έχω τάχατε κι' έγώ κολλυβιστοῦ προσόντα;
φτοῦ! φτοῦ! ἀλλὰ μελιθήρασιν!... μήπως ή μούρα γράφει
τὸν ποιητὴ τὸν Φασουλῇ νά τὸν ἰδῇς σάφῃ;
'Ορίστε! πῶς σου φαίνεται... κι' ὁ Φασουλής έγώ
γιὰ φόντα νά σκετίζωμαι και νά φιλολογῶ,
που έπρεπε 'στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν νά πάγω
μήπως με κάνῃ Ναύαρχο εις τὴν Βορβοροεράγ.
Π.—Μὲ ταῦτα τὰ χρεώγραφα που παίζεις, φουκαρά,
θαρρῶ πῶς ή καίτῃς σου θά παίξῃ ταμπουρά.
Φ.—Κι' αν μὲν άνέβουν, Περικλή, καλά θά τὸ γλεντίσωμε
και Τραπεζίται Σγούτῃδες κι' οἱ δαὸ θά καταπῆσωμε,
αν ὁμως κι' άλλη συμμορὰ εξαίφνης τὰ πλανάσῃ
κι' οὐδὲ τὸ 'Ισοζύγιον τὸ νέον τὰ σηκώσῃ,
παίξε και σύ τήν λίρα σου κι' έγώ τὸν ταμπουρά μου
κι' εἰλα μ' έμένα, Περικλή, νά κλάψῃς τὸν παρὰ μου.
Π.—Πῶς θά περάσῃς, δύστηνε, αὐτὸ τὸ καλοκαίρι;
Φ.—Θά 'δῃ νά γίνω κείρινος καθὼς τὸ θεασκέρει,
θά βλέπῃς δὲ τήν ὄψιν μου μαρτυρικὴν κι' άγίαν
με τὸ πολὺ ψωμότυρο και τήν τσιροφαγίαν,
κι' ὁ κτηματίας Φασουλής και τοῦ Φαλήρου ήως
θά καταστήσῃ 'χρηγγορὰ σάν φαγωμένος τσίρος.
Π.—Νά σ' εἰπῇσῃ ὁ Θεὸς με τούτο τὸ έμπόριον.
Φ.—Εἶθε νά μου δῇς σέ καλὸ αὐτὸ τὸ περιθώριον,
άλλοιως θ' άκούς με κλάψιμο σπαρτακτικό νά φάλλω
και δίχως περιθώρια και τὸν Ρωμῆθ θά βγάλω,
θά γράψῃς δέ 'στο μάρμαρον τὸ κατηρές και κρόν.

μ' ἄλλους λόγους ἀγγελάδων
 « Ὅσων Παίδων τὴν Διάπλασιν » καὶ εἰς τὴν « Ἑβδομάδα »
 πωλοῦνται σώματα « Ῥωμηοῦ » μὲ σακτικὴν ἀνάδα,
 εἰς τὰ Προφεία δὲ αὐτὰ εὐρίσκονται ἀκόμη
 ἀνελλιπείς κατὰ σειρὰν κι' οἱ πέντε μας οἱ τόμοι,
 ἄλλ' ὅμως καὶ « σὸ σπῆτ » μας πωλοῦνται ὅλ' αὐτὰ
 κι' ἂν θέλετε τὰ πέρνετε μ' ὀλίγα μετρητά.